Avui, Dia de la Dona, i demà, i demà passat, i...

Avui, dia 8 de març, se celebra a molts països del món el Dia Internacional pels Drets de la Dona i la Pau Internacional proclamat l'any 1977 per l'Assemblea General de les Nacions Unides (ONU). Però molt abans, l'any 1791, durant la Revolució Francesa es va redactar i aprovar la Declaració dels Drets de la Dona i de la Ciutadana, i l'any 1910, en la 2a Conferència Internacional de Dones Socialistes es va proclamar el Dia Internacional de la Dona Treballadora a Copenhaguen. Té sentit aquesta celebració? Té sentit que també existeixi el Dia Internacional de l'Eliminació de la Violència contra la Dona, també aprovat per les Nacions Unides el desembre de 1999 i que es commemora cada 25 de novembre?

És a dir, que proclamacions, declaracions i textos relatius a la igualtat i llibertat per les dones n'hi ha molts però, a hores d'ara, en els països musulmans això és una utopia i en els que es considera que existeix hi ha dades que ens diuen que només el 14% de les dones estan en els Consells d'Administració i en els càrrecs directius de les empreses i que la majoria estan cobrant menys que els homes en qualsevol escala de l'àmbit professional. Igual com sembla que no disminueix, ans al contrari, la violència exercida pels homes de qualsevol edat, quan semblaria que l'educació mixta establerta fa molts anys, faria recular o fer desaparèixer els rols masculins i femenins arcaics.

En l'àmbit territorial on vivim, l'Europa 'culta, rica, lliure, desvetllada i feliç', les darreres enquestes diuen que són els països del nord - Finlàndia, Dinamarca, Noruega - on els percentatges d'agressions i vexacions sexuals, físiques i psicològiques són superiors. Aquestes xifres i comparacions no són noves, com en alguns mitjans d'informació sembla que s'ha comentat, només cal recordar les pel·lícules del suec Ingmar Bergman o el finès Aki Kaurismäki, per poder entendre que a segons quins llocs aquesta violència també existeix però manifestada 'sotto voce' amb una eficàcia terrible.

No estic en contra del sentit darrer de totes aquestes celebracions, però estic segur que si no anem al fons de la qüestió, i això vol dir legislació adequada per afavorir el treball de la dona, igualtat de sous, càstig real als violents, etcètera, tot quedarà molt bonic però sense anar al fons de les necessitats que exigeix entendre a la dona com a persona integral en igualtat de drets i deures. I si seguim tenim un govern com el que en aquest moments té el poder i la majoria a Espanya i reformes de la llei de l'avortament com la que pretén el ministre Ruiz Gallardón, les dones ho tenen malament.

Bé, les dones i els homes, és clar!

EDUARD JENER és crític cultural

Columna publicada originalment el 8 de març de 2014

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/101509.html

Copyright 2024 Cugat.cat